

A "H I P P I K"

/Georgij Mgyivanyi cikke az "Ogonyok"-ból/

Azt mondják, a "hippik" szülőháza Kalifornia, pontosabban: San Francisco.

San Franciscoban lépten-nyomon találkozik velük az ember. Ezek a fiúk és lányok megszállottakhoz hasonlítanak: piszkos, kócos, hosszú haj, rongyos ruha... Színházba, moziba járnak; óvakodnak a vitától, a hangos beszédtől. Lassan, céltalanul bolyonganak az utcákon - üldögélnek a parkok, terek zöld gyepén, sütkeznek a napon... Igyekeznek összetartani, az emberektől elkülönülve, csoportokban járnak. Nemcsak akaratnélkülieknek látszanak - valóban azok is!

A "hippik" külseje, a durván foltozott nadrág vagy szoknya, a kialudt fényű szemek, az egész életmódjuk tiltakozás.,

Igaz, vannak köztük olyanok is, akik hivalkodnak öltözetük hanyagságával, gondozatlan hajukkal: -Nézzétek, ez vagyok én! -

De felvilágosítottak, hogy ezek nem "hippik", hanem "ficsúrok". Egy igazi hippik nem hivalkodik. Egy igazi hippinek nincs elég akarata ahhoz, hogy hivalkodjék. S akinak nincs akarata, az nem is tud!

Los Angeles-ben egyetemi hallgatókkal találkoztunk, akik megkérdezték, találkoztunk-e San Francisco-ban hippikkel.

- Igen, találkoztunk.

- Milyen benyomást tettek Önökre?

- Nagyon különös. Nem értettük, hogy mit akarhatnak.

- Semmit sem akarnak! -hangzott a válasz.

- De valószínűleg még azoknak is, akik "semmit sem akarnak", van valami elképzelésük az életről. Milyenek a hippik ideáljai? Miről álmodoznak?

Erre nem tudtak válaszolni. Ha a hippik csupán kevesen lennének, ha ez egyedül, san franciscói jelenség lenne, az egész nem érdemelne különösebb figyelmet. De a hippik nincsenek kevesen. Nagyon sok van belőlük az Amerikai Egyesült Államokban, a legtöbb Kaliforniában. Már társadalmi jelenséggé nőttek.

Arra a kérdésünkre, milyen a hippik munkához való viszonya, hogyan dolgoznak, hogyan foglalkoztatják őket, azt felelték: -A hippik nem dolgoznak. Megvetik a munkát.

- Akkor miből élnek?

- Jómódú szülők gyermekei - volt a válasz. -De saját szüleikkel is szembenállnak. Szembenállnak életmódjukkal, a fényűzéssel, a vietnámi háborúval, a kép-mutatással, az erőszakkal.

- S mándezek ellen passzivitással harcolnak?!

- Sajnos, igen, mert többre már nem képesek. Egy időben ifjúságunk haladó erőit képviselték, de csalódtak mindenben. Közülük sokan a kábítószerhez menekültek. Ez ma a hippik betegsége... Elvesztették a meggyőződésüket, az erőt a harchoz...

Nem tudom, igazuk volt-e a diákoknak abban, hogy a hippik között elterjedt a kábítószer? Vagy talán azok terjesztik köztük, akik nem lettek hippivé.

Csak azt sajnáltam, hogy nem láttam a hippiket akkor, amikor a szemük még csillogott. Amikor tiltakoztak. Amikor a maguk jussát követelték. Amikor még voltak ideáljalk. Amikor még nem keltettek szánalmat...

Mikor elhagytam Amerikát, arra gondoltam, mennyi ott a testi és lelki nyomorék. Hiszen a félkarú katona és ezek a rongyos, megtört szemű hippik egyazon dolog áldozatai, habár ezt maguk sem sejtik.

ford.: HORVÁTH IDA